

[Samuelson.]

jer sig om. Men jeg må fastslå, at der trods alt er visse retningslinjer i dansk kirkepolitik, og at der er noget principielt i dette med rådighedsbeløbene. Jeg skal ikke læse mig fast på indeværende tidspunkt, jeg vil gerne diskutere det. Men jeg kunne godt tænke mig lige at spørge hr. Kaj V. Andersen, om han nu har talt med alle de grundtvigianere, som jeg mener må findes i venstres folketingsgruppe og blandt venstres vælgere ude omkring i landet. Fra den grundtvigske side nævnes dette med rådighedsbeløbene jo som noget meget alvorligt og noget, man skal tage meget forsigtigt på. Jeg kan dårlig tænke mig, at alle venstres vælgere vil betragte det cirkulære, der kom fra kirkeministeriet, som en fjende. Vi må jo huske på, at menighedsrådene mange gange næppe har fungeret så godt, som de kunne, fordi man mange steder måske har valgt medlemmerne lidt for meget efter fromhed og lidt for lidt efter praktisk formåen.

Venstre har i sit lovforslag en idé om, at man skal holde kirkebladene uden for rådighedsbeløbet. Nu er sagen nok den, at det langt de fleste steder direkte kniber at få udgivet et kirkeblad, fordi man ikke kan få folk til at skrive i det. Det viser sig f. eks., at en række store provinsdagblade meget gerne ville have en kirkeside om fredagen, bare de kunne få folk til at skrive i den. Det, som man må gøre fra disse avisers side, er ganske enkelt at abonnere på Kristeligt Pressebureau og få de opbyggelige ting, man kan få derfra. Det kan man så læse i aviserne rundt omkring.

At præsten ikke længere skal have stemmeret i menighedsrådet, kan vi fra radikal side tilslutte os. Det er i overensstemmelse med det kirkepolitiske program, vi har, og jeg tror, det vil styrke menighedsrådenes folkevalgte element. Jeg kan ikke begribe, at man endnu så mange år efter den første menighedsrådslov gang på gang vælger præsten som formand for menighedsrådet.

Jeg er også glad for, at kirkeministeren, som det fremgår af et interview i Kristeligt Dagblad i lørdags, har dæmpet sig ned med hensyn til de kirkelige funktionærers mulighed for at blive valgt. Vi må diskutere det nøjere og finde en klar afgrænsning i udvalget. Men jeg er glad for, at bestemmelsen ikke skal være ensbetydende med, at fordi

en person synger i kirken hver fjerde søndag, skal vedkommende ikke have mulighed for at sidde i menighedsrådet.

For øvrigt vil jeg sige, at når nu man taler om forhøjelse af disse rådighedsbeløb, må man stadig væk erindre sig én ting: det fremgår af en stor del af de skrivelser, jeg får fra interesserede — og det er egentlig slet ikke så få — at meget af det, man gerne vil lave, kan man lave under fritidsloven. Fritidsloven er så rummelig og så liberal, så hvorfor skulle man dog lave dobbelt konfekt? Jeg er oven i købet af den overbevisning, at nu da man taler om kristendomsundervisningens stilling i skolerne, må menighedsrådene have en særlig opgave i at sørge for, at der kan gives en forkyndende kristendomsundervisning. Efter min mening kan den gives under fritidsloven på ganske samme måde, som man kan lave en studiekreds i marxistisk ideologi.

Jeg vil meget gerne have et grundigt udvalgsarbejde, og jeg vil også gerne have belyst i udvalget, hvor mange af menighedsrådene der egentlig anvender det beløb, de har til rådighed i dag.

Muligheden for at forandre liturgien kan jeg helt tilslutte mig, men jeg er enig med hr. Falk Hansen i, at det måske er lige lovlig voldsomt, hvis man hver gang skal indkalde til et menighedsråd. Nok er der en ganske stor interesse for kirkelige affærer, men hvis det er en detalje i liturgien, vil jeg formode, at det bliver menighedsrådsmedlemmerne, der føler sig forpligtet til at komme, og så et par stykker til. Jeg mener, det må kunne klares ved en almindelig debat i menighedsrådet.

Jeg tror, det er en god idé, som det fremgår af lovforslaget, at vi får en fælles valg dag over hele landet. Det kan måske gøre, at interessen for menighedsrådsvalg bliver større. Jeg kan for øvrigt kun være enig med dem, der siger, at det ikke var nogen dårlig idé, om man fik kampvalg flere steder, end man har for øjeblikket, for det er nu ikke altid, enighed gør stærk. Mange gange har man fået opstillet til et menighedsråd ved at tage nogle pæne mennesker, som bor i sognet, og når man så har fået listen fyldt, er det overstået. Der kunne sikkert være behov for nogle retningslinjer, for det gør da ingenting, at der er nogle principper at diskutere i den kirkelige lovgivning.